

РЕШЕНИЕ

№ 25

гр. София, 05.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в публично заседание на 02.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **5197** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано на основание чл.155, ал.2 ЗОБВВПИ по жалба на Е. З. С. с ЕГН [ЕГН] против Решение № 226р-12341/16.04.21 г. на Началник 2 РУ СДВР, с което на основание чл.155, ал.1 във връзка с чл.58, ал.1, т.10 ЗОБВВПИ е иззето късо огнестрелно оръжие пистолет „G.-19“, и прилежащите към него боеприпаси на Е. З. С., поради отпадане на основателната причина. В жалбата се твърди, че решението е неправилно, незаконосъобразно и необосновано, т.к. административният орган го е постановил в нарушение на материалния и процесуалния закон, като не е изложил подробни съображения относно причината, поради която е приел, че е отпаднала основателната причина за издаване на отнетото разрешение за носене на огнестрелно оръжие. Претендира се да бъде отменен изцяло оспорения акт.

В съдебно заседание за оспорващия се явява процесуалния му представител, който поддържа жалбата с искане за уважаването ѝ и за присъждане на направените по делото разноски.

За ответника по жалбата се явява юрисконсулт П., който оспорва жалбата като неоснователна и претендира за потвърждаване на решението и присъждане на юрисконсултско възнаграждение, т.к. процедурата е спазена, направена е проверка съобразена с всички известни факти и обстоятелства, поради което законосъобразно компетентния орган е издал оспореното решение.

От фактическа страна:

Със Заявление от 20.04.2016г. Е. З. С. е поискал от началника на 2 РУ СДВР да му бъде издадено разрешение за съхранение и носене на късо огнестрелно оръжие, което му е необходимо за самоотбрана и опазване на личното имущество.

На С. е издадено Разрешение № 20160195373/20.04.2016г. валидно до 19.04.2021 г. за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие за самоотбрана късо огнестрелно оръжие пистолет .

Със Заявление вх.№ 134000-648/15.03.21г. С. е подал искане да му бъде върнато оръжието и подновен срока за носене.

В Докладна записка рег.№ р12333/16.04.21 г. изготвена от ст.инсп. КОС Б. е посочено, че на С. е издадено Разрешение № 20160195373/20.04.2016г. валидно до 19.04.2021 г. за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие за самоотбрана късо огнестрелно оръжие пистолет; че в мотивите по заявлението не се обосновават такива за подновяване на разрешителното и използване на оръжието за самоотбрана.

Със същата докладна записка е направено предложение на основание чл.155, ал.1 във връзка с чл.58, ал.1, т.10 от ЗОБВВПИ да се издаде решение за изземване на посоченото късо огнестрелно оръжие и прилежащите към него боеприпаси.

С Решение № 226р-12341/16.04.21 г. на Началник 2 РУ СДВР, на основание чл.155, ал.1 във връзка с чл.58, ал.1, т.10 ЗОБВВПИ е иззето късо огнестрелно оръжие пистолет „G.-19“, и прилежащите към него боеприпаси на Е. З. С., поради отпадане на основателната причина.

Правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна с правен интерес от обжалването и в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните съображения:

Предмет на оспорване е Решение № 226р-12341/16.04.21 г. на Началник 2 РУ СДВР, с което на основание чл.155, ал.1 във връзка с чл.58, ал.1, т.10 ЗОБВВПИ е иззето късо огнестрелно оръжие пистолет „G.-19“, и прилежащите към него боеприпаси на Е. З. С., поради отпадане на основателната причина.

Съгласно чл.168 АПК във връзка с чл.142 АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения акт към момента на издаването му на всички основания по чл.146 АПК, без да се ограничава само с тези посочени от оспорващия.

Необходимо е да са налице в тяхната съвкупност всички изисквания за валидност на административния акт, а именно: да е издаден от компетентен орган, в изискуемата форма, при спазване на административно-производствените правила, да не противоречи на материалноправните разпоредби и да съответства с целта на закона.

Липсата на някоя от предпоставките води до незаконосъобразност на административния акт и е основание за отмянето му.

В настоящия случай оспорения акт е издаден от компетентен орган –началник 2 РУ СДВР - съгласно заповед от 17.02.20г. на л. 35 от делото в рамките на неговите правомощия по чл.155, ал.1 във връзка с чл.83, ал.5 ЗОБВВПИ, в изискуемата писмена форма, но е незаконосъобразно поради допуснати съществени нарушения на производствените правила и противоречие с материалноправните разпоредби, което е основание за отмяната му съгласно чл.146, ал.1, т.3 и т.4 АПК.

Нормата на чл.59, ал.1 и ал.2, т.4 АПК задължава административният орган да издава акта си с мотивирано решение, което съдържа фактическите и правни основания за това.

За да се приеме, че един административен акт е мотивиран не е достатъчно само да са изложени съображения, но същите трябва да съответстват на посоченото правно основание за издаването му.

В настоящия случай изискванията за мотивиране на оспореното решение не са налице. Като основание за издаване на решението са цитирани разпоредбите на чл.155, ал.1 във връзка с чл.58, ал.1, т.10 от ЗОБВВПИ и пояснено „поради отпадане на основателната причина“.

Според визираните текстове при отпадане на основателната причина - самоотбрана, ловни цели, спортни цели, културни цели, колекциониране, която по несъмнен начин обосновава издаването на разрешение за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие, издаденото разрешение се отнема с решение на органа, издал разрешението.

След като се е позовал на въпросното основание административният орган трябва да посочи основателната причина за издаване на разрешението и в какво се изразява отпадането ѝ.

За разлика от процедурата при издаване на разрешението за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие, когато в тежест на заявителя е да обоснове и докаже наличието на основателна причина за издаване на разрешението, то в разглежданата хипотеза е задължение на органа, след като веднъж, с издаването на разрешението е приел наличието на основателна причина, да се мотивира относно отпадането ѝ. Административният орган е длъжен, след като укаже на лицето, че следва да заяви кои са били обстоятелствата, обосновавали необходимостта да притежава, съхранява и носи огнестрелно оръжие, и след като провери какво е било основанието за издаване на разрешение в хипотеза необходимост от самоотбрана, следва да провери съществуването му и към момента на произнасяне с административен акт за отнемане на съответното разрешение (в този смисъл е Решение № 4571 от 11.04.2018 година, постановено по адм. дело № 6726/2017 година; Решение № 16087 от 27.11.2019 година, постановено по адм. дело № 15027/2018 година; Решение № 7456 от 20.05.2019 година, постановено по адм. дело № 6714/2018 година на Върховния административен съд).

Съображения и доводи в посочения аспект не се съдържат в обстоятелствената част на оспореното решение, поради което не може да се приеме, че същото е мотивирано в съответствие със законовите изисквания.

В тази насока не може да се приеме отбелязаното в решението, че от извършената проверка не са се установили молби или сигнали постъпили от С., касаещи застрашаване живота и здравето му и приетото, че липсва реална заплахата за тях, т.к. от приложените по делото доказателства безспорно се установява, че фактическата обстановка е била същата и към момента на издаване на разрешението, т.е. не е настъпила промяна, която да изразява отпадането на основателната причина.

Допълнителни съображения, които да съставляват мотиви към акта не се съдържат и в съставената по преписката докладна записка, т.к. обстоятелствената ѝ част и тази на решението са припокриват по своя смисъл.

Освен това мотиви за издаване на акта не може да се излагат в хода на съдебното дирене.

От една страна конкретна причина не само не е посочена в преписката по издаване на разрешението за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие, но и изрично е отразено че оръжието е за опазване на личното имущество.

От друга страна мотивите трябва да са конкретно и точно посочени, а не да се предполагат или да се извеждат на база публично известни факти и обстоятелства.

Липсата на мотиви към акта на свой ред възпрепятства съдебния контрол на решението, т.к. не са ясни съображенията на административния орган, за да се прецени тяхната законосъобразност.

На следващо място обжалваното решение е постановено в противоречие с материалноправните разпоредби.

Съгласно чл. 87 от ЗОБВВПИ, ал. 1 н в едномесечен срок преди изтичане на срока по чл. 84, ал. 2 (в общия случай 5 години), лицето, получило разрешение за съхранение и/или носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях подава писмено или по електронен път заявление по образец за подновяване на разрешението до съответния началник на РУ на МВР, придружено от изрично посочени документи. Съгласно ал. 3 на чл. 87, разрешението се издава по реда на чл. 83.

На свой ред производството по чл. 155, във връзка с чл. 58 от ЗОБВВПИ (правно основание на процесния отказ) касае отнемане на издадено и валидно разрешение, независимо с изтичащ или не срок на валидност, при настъпване на някое от обстоятелствата по чл. 58, ал. 1, т. 2 – т. 8 или при отпадане на основателната причина по чл. 58, т. 10 от ЗОБВВПИ – самоотбрана, ловни цели и пр.

От доказателствата по делото се установи, за което страните и не спорят, че жалбоподателят С. притежава Разрешение № 20160195373/20.04.2016г. валидно до 19.04.2021 г. Материално правните предпоставки за законосъобразност на разглеждания акт са да е отпаднала основателната причина за издаване на С. на разрешение за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие за самоотбрана късо огнестрелно оръжие пистолет.

Видно от съдържанието на издадения акт обаче административният орган е посочил, че води производство по чл. 155, във връзка с чл. 58, т. 10 от ЗОБВВПИ, отнасяща се до отнемане на издадено разрешение, независимо валидно. С това началникът на 2 РУ СДВР е постановил изрично волеизявление за отказ от издаване на разрешение, но е основал същия в разпоредба, касаеща отнемане на разрешение.

Това противоречие между мотиви и диспозитив на административния акт е самостоятелно основание за неговата отмяна. Налице е противоречие между съдържанието на титулната част на акта, мотивите на същия, властническото волеизявление, формулирано в диспозитива на акта и правното основание, на което е постановен процесният отказ. От така изложените мотиви – фактически и правни основания за издаване на спорния акт, абсолютно неясна е волята на административния орган, с което е допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила и е ограничено правото на защита на жалбоподателя.

Предвид посоченото съдът приема, че атакуваното решение е незаконосъобразно заради допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и противоречие с материалния закон и следва да бъде отменено.

При този изход на делото, направеното искане за присъждане на разноски и съобразно разпоредбата на чл.143, ал.1 от АПК ответника следва да заплати на жалбоподателя

направените по делото разноски в размер на 10 лева, държавна такса. Адвокатско възнаграждение не следва да се присъжда, тъй като липсват доказателство за реално направени разходи за такава.

С тези мотиви, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Е. З. С. с ЕГН [ЕГН] - Решение № 226р-12341/16.04.21 г. на Началник 2 РУ СДВР, с което на основание чл.155, ал.1 във връзка с чл.58, ал.1, т.10 ЗОБВВПИ е иззето късо огнестрелно оръжие пистолет „G.-19“, и прилежащите към него боеприпаси, поради отпадане на основателната причина.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на Е. З. С. с ЕГН [ЕГН] направените по делото разноски в размер на 10 (десет) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС в 14 – дневен срок от получаване на съобщението, че е изготвено.

СЪДИЯ: